

Scénář – ZŠ Kladno, Brjanská – Zdeněk Kuchyňka

Zdeňka Kuchyňku, jihočeského rodáka narozeného v roce 1954, osud zavál na Kladensko, kde se jeho život propletl s místním vlastivědným muzeem. V jeho čele stál dvacet devět let. Ke studiu historie směřoval téměř od narození. Nejen čtení dobrodružných knih, ale i maminka a dědeček formovali jeho dětský svět. A právě díky dědečkovi měl malý Zdeněk jedinečnou možnost vycestovat za hranice uzavřeného Československa.

„Můj dědeček se narodil v Rakousku. Tehdy to byla habsburská monarchie Rakousko-Uhersko. Část rodiny se odstěhovala zpátky do Čech, včetně dědečka, a část rodiny zůstala v Rakousku. Takže v dětství jsme dvakrát byly navštívit tetu ve Vídni. Což pro mě bylo jako obrovský zážitek. Hlavně tedy to, že nás strejda a ještě vzdálenější strejda vzali do Prátru.“

Zlomové okamžiky naší historie se symbolicky spojovaly s jeho životem a nenápadně ho upozorňovaly na význam propojení minulosti a současnosti. Jednou takovou událostí byl v roce 1968 výlet školního fotografického kroužku.

“Lidi byli tenkrát prostě takový jako ... plni naděje. Já si třeba vzpomínám, že jsme, protože jsem chodil do fotokroužku a s fotokroužkem jsme jeli do Prahy a cestou jsme zastavily v Lánech. A tam stála hodně dlouhá fronta na to, podívat se na hrob T. G. Masaryka. Viděl jsem tam tehdy právě, jako staré pány oblečené v legionářských uniformách. A to jsou věci, na které se prostě nezapomíná.“

Naopak s velkými obavami prožíval dění v listopadu roku 1989, tehdy pracoval v Rozhlasu...

„Tuším, že dvaadvacátého, to byla doba, kdy do Prahy přijeli milicionáři z celé republiky a hrozilo to, že prostě dojde k nějakému velmi krvavému střetnutí. Navíc i slánský tankový pluk vedený plukovníkem Zdeňkem Zbytkem byl připraven jet do Prahy potlačit, že jo tedy ty demonstrace. Takže, to se tedy přiznám, že sem měl asi největší strach.“

Přesto ho Sametová revoluce přesvědčila, že je nutné věřit v lepší budoucnost.

“Já si myslím, že nejdůležitější je neztrácet naději, protože ta naděje panuje vždycky. Já se přiznám, že před listopadem 89 sem byl přesvědčen, že celý život prožiju v komunismu. Respektive v reálném socialismu, že nedojde k žádné změně, že se nikdy nepodívám do Francie, kterou miluji od školních let...”

„Člověk by nikdy neměl ztrácet naději. Ono vždycky to může dojít k lepšímu konci.“